

Vyvěšeno dne: 11. 3. 2026

Svěšeno dne: 25. 3. 2026

Jana Tomanová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Equity Finance s.r.o.**, se sídlem Antala Staška 1076/33a, Praha 4, zastoupená Mgr. Jířím Mašlejem, advokátem se sídlem Říční 456/10, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, čj. 29540/24/5200-11432-709204, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2025, čj. 17 Af 1/2025-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně emitovala dne 28. 12. 2012 100 milionů kusů dluhopisů v zaknihované podobě a formě na řad, v hodnotě 1 Kč za kus. Dluhopisy nenabízela veřejně a ani nepožádala o jejich přijetí k obchodování na regulovaném či jiném trhu s cennými papíry.

[2] Dne 18. 1. 2016 uzavřela žalobkyně smlouvu o upsání dluhopisů s Miloslavem Marešem, jejímž předmětem byl úpis 74 275 205 ks dluhopisů, a s Ing. Radkem Marešem, jejímž předmětem byl úpis 25 724 795 ks dluhopisů. Upisovatelé se zavázali splatit emisní kurz bezhotovostním převodem. K splacení emisního kurzu však došlo započtením pohledávek, a to na základě dohod o započtení pohledávek ze dne 18. 1. 2016. Mezi žalobkyní a Miloslavem Marešem byly vzájemně započteny tyto pohledávky: na straně žalobkyně pohledávka žalobkyně z emisního kurzu dluhopisů a na straně Miloslava Mareše pohledávky vůči žalobkyni v celkové částce 74 275 205 Kč, které vznikly z titulu postoupení pohledávky vůči společností Poliwag, s.r.o. (18 581 819,79 Kč),

Západočeská investiční, s.r.o. (39 311 533,79 Kč) a MICRONIX, spol. s r.o. (16 381 851,42 Kč). Mezi žalobkyní a Ing. Radkem Marešem byly vzájemně započteny tyto pohledávky: na straně žalobkyně pohledávka z emisního kurzu dluhopisů; na straně Ing. Radka Mareše pohledávky, které měl Ing. Radek Mareš vůči žalobkyni v celkové částce 25 724 795 Kč z titulu postoupení pohledávek vůči společnostem Poliwag, s.r.o. (20 435 757,50 Kč) a Západočeské investiční, s.r.o. (5 289 037,50 Kč). Tyto pohledávky byly smluvními stranami započteny v plné výši, a proto dnem uzavření dohody zanikly.

[3] Dne 5. 4. 2016 se stali jedinými jednateli a společníky žalobkyně Radek a Miloslav Marešovi.

[4] Společnost Západočeská investiční, s.r.o. (jejímiž společníky byli v daném období Radek a Miloslav Marešovi) zanikla bez likvidace (fúzí) sloučením s obchodní společností Poliwag, s.r.o. (jejímiž společníky byli v daném období také Radek a Miloslav Marešovi) s rozhodným dnem fúze 1. 5. 2016. Následně na žalobkyni přešlo v důsledku fúze sloučením jmění zanikající společnosti Poliwag, s.r.o. s rozhodným dnem fúze 1. 1. 2017.

[5] Pohledávka za společností MICRONIX, spol. s r.o. (jejímiž jednateli byli Miloslav a Radek Marešovi) v celkové částce 16 381 851,42 Kč, kterou žalobkyně nabyla na základě smlouvy o postoupení pohledávek s Miloslavem Marešem, byla žalobkyní dále postoupena na společnost MICRONIX GROUP SE, (jediným členem představenstva Ing. Radek Mareš; jediným členem dozorčí rady Miloslav Mareš, společník). Společnost MICRONIX GROUP SE je od 8. 10. 2017 rovněž společníkem MICRONIX, spol. s r.o.

[6] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) zahájil u žalobkyně dne 12. 12. 2021 kontrolu daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2016 až 2020. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně dne 30. 3. 2023 dodatečné platební výměry čj. 2486055/23/2004-52526-109907, čj. 2486219/23/2004-52526-109907, čj. 2486369/23/2004-52526-109907, čj. 2486443/23/2004-52526-109907 a čj. 2486551/23/2004-52526-109907, kterými žalobkyni doměřil daň v celkové výši 11 353 830 Kč a stanovil penále v celkové výši 2 270 766 Kč. V záhlaví uvedeném rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné platební výměry potvrdil.

[7] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud neshledal důvodnou a zamítl ji rozsudkem uvedeným v záhlaví. Dodatečné platební výměry, resp. zpráva o daňové kontrole identifikovaly 3 důvody pro doměření daně. Předmětem soudního přezkumu byl však pouze důvod spočívající v neprokázání ekonomicky racionálně odůvodněného smyslu a podstaty emise korunových dluhopisů v roce 2012, vyhodnocené jako zneužití práva za účelem získání daňového zvýhodnění v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), v důsledku čehož došlo v souladu s § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 ZDP ke zvýšení základu daně o vyplacené nákladové úroky.

[8] Městský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, že byla naplněna jak objektivní, tak i subjektivní stránka zneužití práva, na čemž nemůžou nic změnit ani žalobkyní akcentované skutečnosti. I podle městského soudu Miloslav a Radek Marešovi získali dluhopisy, aniž museli reálně vynaložit finanční prostředky, a v důsledku toho ani žalobkyně prodejem dluhopisů žádné reálné finanční prostředky nezískala. Tento závěr nemohlo zvrátit to, že společníci žalobkyně disponovali pohledávkami již 4 roky před tím, než je postoupili na žalobkyni, ani to, že úroková sazba byla stanovena v souladu s principem tržního odstupu. Městský soud upozornil, že některé smlouvy o úvěru byly uzavřeny těsně před úpisem dluhopisů, aby byla dotvořena celková částka započtení. Zvýšení úrokové sazby krátce před úpisem je dále nutné považovat spíše za indicii o nestandardnosti úpisu dluhopisů. Žalobkyně dále namítala, že pouze na personálním propojení

ekonomických subjektů nelze založit závěr o naplnění subjektivní stránky. Dle žalobkyně naopak taková propojenost musí hovořit v její prospěch, neboť je součástí holdingu. To městský soud odmítl a konstatoval, že posouzení subjektivní stránky se odvíjí zejm. od objektivní stránky zneužití práva, kdy musí dojít i k posouzení kapitálového či jediného propojení osob. Toto spojení pak může vypovídat o koordinaci postupů za účelem získání neoprávněné daňové výhody. Městský soud též upozornil na další aspekty transakcí (nepřehlednost a časová náročnost transakcí, vznik některých úvěrů těsně před úpisem), k nimž se žalobkyně nijak nevyjádřila. Závěrem městský soud konstatoval, že neshledal žádná procesní pochybení správních orgánů. Sám odmítl provést některé navržené důkazy pro nadbytečnost. Část žalobní argumentace (zejména o souvislosti mezi oprávněním nákladů a zneužitím práva) označil za nepřípustnou, neboť ji žalobkyně poprvé vznesla až při ústním jednání, tedy opožděně. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II. Důvody kasační stížnosti

[9] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem správních orgánů a městského soudu, že došlo ke zneužití práva. Stěžovatelka úvodem shrnula situaci, která vedla její společníky ke změně struktury holdingu prostřednictvím majetkové účasti ve stěžovatelce a úpisu jejích dluhopisů. Účelem úpisu předmětných dluhopisů nebylo primárně získat nové finanční prostředky, ale přesvědčit upisovatele, aby své finanční prostředky nadále ponechali v holdingové struktuře. V další části kasační stížnosti pak stěžovatelka nesouhlasí se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že byl naplněn jak objektivní, tak i subjektivní prvek zneužití práva. S ohledem na stěžovatelkou akcentované skutečnosti nebylo lze takový závěr učinit. Nesprávný je i argument o naplnění subjektivního prvku zneužití práva na základě personálního propojení aktérů transakce. Stěžovatelka v kasační stížnosti dále zevrubně popisuje alternativní způsoby financování a zvolené dluhopisové financování považuje za legitimní nástroj. Byla prokázána souvislost vynaložených úrokových nákladů se zdanitelnými příjmy, pročez musela být prokázána i skutečná ekonomická podstata transakce. V této souvislosti stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že městský soud označil podobně koncipovanou žalobní námitku za nepřípustnou. Není pravdou, že byla poprvé vznesena až na ústním jednání, její zárodek byl už v žalobě. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil s posouzením městského soudu. Podle jeho názoru bylo jednoznačně prokázáno, že byl naplněn jak subjektivní, tak i objektivní znak zneužití práva. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že v obecné rovině má daňový subjekt výhradní právo na volbu struktury ekonomické činnosti tak, aby omezil svůj daňový dluh (rozsudek SDEU ze dne 21. 2. 2006 ve věci *Halifax Plc a další*, C-255/02, bod 73). Je však nutné rozlišit, zda daňový subjekt volí z různých, do úvahy přicházejících alternativ, majících svůj samostatný smysl nebo zda je jediným smyslem dané činnosti či transakce právě získání nelegitimního daňového zvýhodnění (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2007, čj. 1 Afs 35/2007-108). Hlavním účelem podnikání (či jednotlivých transakcí) totiž nesmí být získání nelegitimní daňové výhody. Proto ani případná okolnost, že posuzovaná konkrétní transakce sledovala i jiné cíle než pouze získání daňové výhody, nevylučuje závěr o zneužití práva, pokud je získání daňové výhody převažujícím cílem či výsledkem takové transakce (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37, bod 33, a rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2024, čj. 10 Afs 16/2023-78, č. 4630/2024 Sb. NSS). To ostatně dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 12. 2007, čj. 1 Afs 35/2007-108, dle kterého „*jestliže tedy ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanoví, že předmětem daně z příjmů právnických osob jsou příjmy z veškeré jejich činnosti a z nakládání s veškerým jejich majetkem, má tím na mysli takovou činnost a takové nakládání s majetkem, které sleduje racionální účel, které tedy není samoúčelné, resp. jehož jediným smyslem není právě snížení daňové povinnosti cestou obcházení daňových zákonů. Je tedy třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých, do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná, jak vyplývá z uvedeného rozsudku, o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, která má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití veřejného subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu.*“ K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud v bodě 29 nálezu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. I ÚS 2693/23. Jinými slovy, samotnou podstatou institutu zneužití práva je, že právo daňového subjektu organizovat své podnikání k minimalizaci daňových povinností je zneužito tím, že jsou prováděny finanční transakce, jejichž jediným nebo hlavním cílem je právě minimalizace této povinnosti.

[14] Zneužití práva představuje objektivní skutečnost, jejíž existence je dovozována na základě tzv. dvoustupňového testu. Ten poprvé rozvinula rozhodovací praxe Soudního dvora (rozsudky ze dne 21. 2. 2006, C-255/02, *Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd v. Commissioners of Customs & Excise*, či ze dne 14. 12. 2000, ve věci, C-110/99, *Emsland-Stärke*). Podle tohoto testu nastává zneužití práva, existuje-li současně objektivní a subjektivní prvek zneužití práva. Objektivní prvek spočívá v tom, že navzdory formálnímu splnění podmínek daných komunitárním právem nebyl naplněn účel dané právní úpravy; subjektivní prvek spočívá v existenci záměru získat výhodu plynoucí z komunitárních norem umělým vytvořením podmínek pro její dosažení. Daňovému subjektu tak lze odeprít nárokové právo z důvodu jeho zneužití pouze tehdy, pokud relevantní hospodářská činnost nemá žádné jiné převažující objektivní vysvětlení než získání nároku vůči správci daně, a přiznání práva by bylo v rozporu se smyslem a účelem aplikovaných ustanovení (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 376/2018-46).

[15] V rozsudku ze dne 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, Nejvyšší správní soud doplnil, že v praktické rovině se rozdíl mezi objektivním a subjektivním kritériem zneužití práva může stírat. Při posuzování subjektivní podmínky je třeba vzít v úvahu všechny relevantní objektivní okolnosti dané věci, i když je finanční orgán již použil při řešení objektivního prvku. Na jejich základě finanční orgán musí vyloučit racionální ospravedlnění jednání daňového subjektu a najít umělou konstrukci sloužící k získání daňové výhody. Smyslem subjektivního kritéria je pak na základě objektivních okolností každého případu dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení než snahu o neoprávněné získání daňové výhody (obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2025, čj. 6 Afs 193/2024-54, bod 15). Při posuzování subjektivního prvku tak lze vyjít i z okolností prokazujících prvek objektivní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2022,

čj. 10 Afs 289/2021-42, bod 30). Pokud tedy transakce postrádají ekonomický smysl, svědčí to o naplnění obou prvků (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37).

[16] Na oblast daně z příjmů právnických osob se princip zákazu zneužití práva uplatní, jestliže je v dané věci prokázáno, že navzdory formálnímu splnění podmínek zákona o daních z příjmů nebyl naplněn účel daňového právního předpisu (objektivní znak), přičemž podmínky pro dosažení daňové výhody byly vytvořeny uměle se záměrem získat daňové zvýhodnění (subjektivní znak) (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 376/2018-46). Judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně aprobovala uplatnění uvedeného principu i přímo ve vztahu k jednotlivým případům emisí korunových dluhopisů (rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2022, čj. 1 Afs 103/2022-36; ze dne 28. 4. 2023, čj. 5 Afs 45/2022-48; nebo ze dne 15. 8. 2023, čj. 5 Afs 111/2022-32).

[17] Smyslem zákonem stanovené možnosti emise dluhopisů a související daňové výhody spočívající v nulové dani z příjmů z dluhopisových úroků je získání financování pro podnikání z externího zdroje, tedy získání dodatečného kapitálu. Pokud je tento účel naplněn, jsou dluhopisy prostředkem nezdaněných úrokových příjmů pro jejich upisovatele. Pokud emise dluhopisů nespĺňovala obecný účel dosáhnout nových finančních prostředků z externích zdrojů, nelze mít za to, že byl naplněn rovněž podpůrný účel daňového zvýhodnění zakotveného v § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, čj. 4 Afs 231/2022-40, body 55 a 57).

[18] Nejvyšší správní soud je názoru, že žalovaný a městský soud na podkladě obsahu správního spisu náležitě posuzovaly naplnění znaků zneužití práva, přičemž reflektovaly závěry výše shrnuté judikatury (srov. body 29 a násl. rozhodnutí žalovaného a body 36 a násl. rozsudku městského soudu). Na podkladě komplexního a objektivního posouzení správně dovodily, že předmětné transakce naplňovaly znaky zneužití práva. Převládajícím účelem emise a úpisu dluhopisů bylo získání daňového zvýhodnění; dluhopisové financování nevedlo k získání externích zdrojů ani k rozvoji podnikání. Jak vyplývá i z výše provedené rekapitulace, stěžovatelka po emisi a úpisu dluhopisů nesla dlouhodobé nákladové úrokové zatížení vůči svým společníkům, aniž by získala odpovídající protihodnotu v podobě nových finančních zdrojů. Miloslav a Radek Marešovi získali dluhopisy, aniž museli reálně vynaložit finanční prostředky, a v důsledku toho ani stěžovatelka prodejem dluhopisů žádné reálné finanční prostředky nezískala. Závazky stěžovatelky, které byly předmětem započtení při úhradě emisního kurzu upisovatelům, vznikly z titulu smluv o postoupení pohledávek upisovateli na stěžovatelku, přičemž až následně v průběhu roku 2016 pouze 12,41 % těchto pohledávek bylo stěžovatelce dlužníky uhrazeno na bankovní účet (12 414 476,37 Kč), 71,20 % těchto pohledávek (71 203 532,91 Kč) zaniklo v důsledku fúze stěžovatelky s dlužníkem Poliweg, s.r.o., a 16,39 % (16 381 851,42 Kč) těchto pohledávek představovaných pohledávkou za dlužníkem MICRONIX, spol. s r. o., bylo „uhrazeno“ v roce 2018 postoupením pohledávky na společnost MICRONIX GROUP SE.

[19] Při výše uvedených závěrech žalovaný a městský soud zohlednily i stěžovatelkou akcentované skutečnosti. Převýšily-li v roce 2019 výnosové úroky ty nákladové, nemohlo se jednat o výnosové úroky z postoupených pohledávek společníků stěžovatelky, které byly započteny při úpisu dluhopisů. Největší část pohledávek zanikla v roce 2017 (fúzí s Poliweg), další část pohledávek stěžovatelka v roce 2018 postoupila na MICRONIX GROUP SE a pouze menší část pohledávek byla stěžovatelce splacena. Nic nezákonného neshledává Nejvyšší správní soud ani na tom, jak se městský soud v bodě 41 napadeného rozsudku vypořádal s tvrzením stěžovatelky, co všechno získala fúzí se společnostmi Poliweg a Verve Capital. Městský soud k tomu uvedl, že stěžovatelka chtěla zřejmě poukázat na to, že fúze, kvůli níž došlo k zániku pohledávek postoupených na ni jejími společníky (tedy pohledávky, které předtím posloužily pro zápočet při úpisu dluhopisů), měly pro stěžovatelku pozitivní finanční důsledky, neboť tím získala majetek

slučovaných společností. Tyto fúze však zcela zřetelně nemají souvislost s emisí a úpisem dluhopisů, protože se smysl stěžovatelské argumentace míjí s předmětem řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením městského soudu, že „[p]odstatou nyní projednávané věci je [...] získání finančních prostředků úpisem dluhopisů, k němuž dle žalovaného i soudu nedošlo. Emisní kurz byl splacen vzájemným zápočtem pohledávek, nikoli majetkem získaným z fúzí. Žalobce za emisi dluhopisů de facto získal pohledávky, které však následně zanikly fúzí (což žalovaný zohlednil a žalobce nepopřel), nemohly pro něj tak představovat zisk finančních prostředků.“ Obdobný závěr lze učinit i ve vztahu k možným pozitivním výhodám souvisejících se změnou struktury holdingu (bod 25 rozsudku městského soudu). Tvzení, že účelem emise a úpisu bylo přesvědčit společníky, aby ponechali své peníze v holdingu, považuje zdejší soud ve shodě s městským soudem za účelové, nebo je ve zjevném rozporu s emisními podmínkami. Z nich totiž vyplývá, že účelem emise bylo získat nové prostředky a zlepšit pozici na trhu. Není dále pravdivé stížní tvrzení, že by se v hodnocení městského soudu neprojevil provedený důkaz tabulkou nákladových a výnosových úroků stěžovatelky za roky 2016 a 2024. Městský soud se na několika místech rozsudku zabýval tím, jak se emise a úpis dluhopisů podepsaly na ekonomické situaci stěžovatelky, přičemž vycházel právě z údajů uvedených v tabulce (body 34 a 37 napadeného rozsudku).

[20] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgány nesprávně dovodily naplnění subjektivního prvku zneužití práva pouze na základě propojenosti subjektů zúčastněných na celé transakci. Dle názoru stěžovatelky byly správní orgány povinny prokázat, že její jednání bylo účelové, a že by výsledkem bylo fakticky možné dosáhnout i jinak. Správní orgány neprokázaly, že by stěžovatelka dosáhla těchto hospodářských výsledků i bez úpisu dluhopisů. Správní orgány v této souvislosti neprovedly důkaz rozvahou, výkazem zisku a ztrát a účetnictvím za předmětná zdaňovací období a jejich neprovedení nijak neodůvodnily, čímž žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[21] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Jak již soud uvedl výše, smyslem subjektivního prvku zneužití práva je na základě objektivních okolností každého případu dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení než snahu o neoprávněné získání daňové výhody (obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2025, č. 6 Afs 193/2024-54, bod 15). Při posuzování subjektivního prvku tak lze vyjít i z okolností prokazujících prvek objektivní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2022, č. 10 Afs 289/2021-42, bod 30). Pokud tedy transakce postrádají ekonomický smysl, svědčí to o naplnění obou prvků (NSS ze dne 21. 12. 2022, č. 7 Afs 175/2022-37).

[22] Zkoumáním subjektivního prvku zneužití práva se žalovaný i městský soud podrobně zabývaly (body 168 a násl. napadeného rozhodnutí, body 36 a násl. napadeného rozsudku). Městský soud shrnul, že žalovaný odvíjel naplnění subjektivního prvku zejm. od naplnění objektivního prvku. K tomu pak zdůraznil personální propojení všech aktérů transakce. Nejvyšší správní soud uvádí, že zohlednění personálního propojení nepovažuje za nezákonné. Sama stěžovatelka ve své kasační stížnosti odkazuje na judikaturu, podle níž „[p]ropojenost daňového subjektu a jiných osob účastnících se jednání, které vedlo k neférovému získání daňové výhody, mohou daňové orgány vzít při zkoumání subjektivní podmínky v úvahu, nejde ale o definiční znak subjektivní podmínky“, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, citováno dle právní věty, či obdobně vyznívající rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. 22 Afs 137/2025-79, bod 60). Byť stěžovatelka setrvává na svém názoru, že personální propojenost aktérů transakce byla jedinou skutečností, kterou správní orgány posuzovaly v rámci zkoumání subjektivního kritéria, to pravdou není. Jak správně osvětlil již městský soud, posouzení subjektivního prvku se předně odvíjelo od naplnění objektivního prvku. Žalovaný dále shledal celou řadu dalších nestandardních okolností, které stěžovatelka nebyla schopna vysvětlit: poukázal na nepřehlednost provedených finančních operací, jejich komplikovanost a časovou nereálnost uskutečnit tyto transakce mezi nespojenými osobami, kdy pohledávky související s poskytováním

úvěrů a půjček byly po jejich vzniku vzájemně postupovány, a to i opakovaně mezi spojenými osobami a někdy i téhož dne, čímž postrádaly ekonomický smysl; též zopakoval, že některé smlouvy o úvěru byly uzavřeny těsně před úpisem dluhopisů, aby dotvořily celkovou pohledávku do požadované výše závazku za stěžovatelčiny dluhopisy. Teze stěžovatelky, že správní orgány byly povinny dokázat, že kýženého výsledku bylo lze možné dosáhnout i jinak, se pak zcela míjí s tím, jak je subjektivní prvek zneužití práva koncipován ve shora citované judikatuře.

[23] Pokud pak jde o stěžovatelkou zmíněné důkazní návrhy, Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, jak se s identicky koncipovanou žalobní námitkou vypořádal městský soud v bodě 42 napadeného rozsudku. Skutečnost, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k důkazním návrhům v napadeném rozhodnutí představuje pochybení, nejedná se však o pochybení vylučující zákonnost rozhodnutí. Jak správně osvětlil městský soud, navržené důkazy byly pro posouzení dané věci irelevantní.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že zbývajícimi námitkami se nemohl zabývat. To je případ námitek o alternativních způsobech financování, o tom, že správní orgány nemohly aplikovat zneužití práva, ale maximálně neuznat náklady, za kterýmžto účelem musely provést další dokazování, jakož i o tom, že pro danou věc není relevantní získání výhody ve vztahu ke srážkové dani.

[25] Stěžovatelka totiž uvedené námitky neuplatnila v žalobě, resp. ve lhůtě pro její podání, ale na ústním jednání, tedy opožděně. Z § 104 odst. 4 s. ř. s. vyplývá zákaz uplatňování nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud tyto námitky mohly být uplatněny již v řízení před krajským soudem (rozsudek NSS z 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 464/2018-24, bod 24). Účelem této úpravy je zachovat povahu řízení o kasační stížnosti a zamezit tomu, aby stěžovatel v tomto řízení uplatňoval jiné právní důvody, než které uvedl v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno (viz Kühn, Z. § 104. Nepřípustnost. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 952-953).

[26] Na uvedeném nemění nic ani fakt, že se k nim městský soud částečně vyjádřil (bod 22 napadeného rozsudku, kde se městský soud vyjádřil k části námitek týkající se toho, že jediné zvýhodnění byla údajně nulová srážková daň, která nadto přestala platit v roce 2019). Sám městský soud uvedl, že se k opožděně uplatněným námitkám vyjadřuje pouze *obiter dictum*, tedy nad rámec důvodů svého rozhodnutí (bod 21 napadeného rozsudku). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může kasační stížnost směřovat pouze proti důvodům rozhodnutí krajského (městského) soudu. Doplnující, hypotetické či jinak okrajové úvahy krajského (městského) soudu nejsou naříkatelné v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Lze současně souhlasit s tím, že v bodě 4.4. žaloby stěžovatelka zmiňuje, že došlo k naplnění účelu § 24 odst. 1 ZDP, pokud žalovaný nezpochybnil existenci pohledávek společníků a výši úrokové sazby dluhopisů. To však nelze považovat ani za zárodek argumentace ohledně nutnosti posouzení uznatelnosti nákladů a dokazování jejich oprávněnosti. Naopak, jedná se o významový posun argumentace. Městský soud tedy nepochybil, pokud takto posunutou argumentaci, uplatněnou poprvé na ústním jednání, považoval za opožděnou. Z téhož důvodu se jí nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že na podkladě kasační stížnosti neshledal důvod pro zrušení rozsudku městského soudu, resp. napadeného rozhodnutí žalovaného, a v podrobnostech proto odkazuje na jejich odůvodnění.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. března 2026

L. S.

Tomáš Foltas v. r.
předseda senátu